

להטוטי-מלים אינם תחלי ללימודים מאורגנים

והוא כותב מתוך סבלי-נפשי. הוא ית שקיבלו תגובות מנוגדות לתגובתו. רשמה אם אחת: ... פר עקביא את הניגוית הנאה רבה לקראו את מאו המצורף. הוא כאלו נכתב במיוחד ל בני — (השם נמחק בטורים א וכן פרטים אחרים. השמורים כידי הע ואין הפרסום יאה להם) אם אני א את תשובת לבו למאמר, לא יתייחס בהציגות הדרושה. על כן אני פונה א בקבשה, לשלוח לו את המאמר איש בצירוף כמה מילים ואו תחיה לזה, לבו השפעה חזקה פי כמה. ואמא טו צירפה מעטפה מבויללה. שלחנ את רשימה לבן המעדיף להטוטים על עבו נאמנה והוספנו, שאנו תמימי-רעים האם ואנו מתפללים בלבנו, שישמע בקו על כגורדא אמרו אנשים: "סבדי לאחד הוא ססמר — לשני, לא לק בחשבון. שאחה אינך הקורא היחיד, מעדיף-לנוער" וכתבת מה שכתבת, כא החכונונו להכאיב לך דווקא.

● ובכל זאת, נדמה לנו, כי מאמרנו והקדמים לו — נוגעים גם לענייני. חלמיר רציני ואחראי צריך להבין ש המורה הוא כלי-שרת בש"ב ואמצעי למסרת. ס. ניצשה אטו אדם, שצריך לנסול את ידיו לא ימאס, במים שאינם זכים ביותר. וביחוד, אין מחסור במורים מעולים, מלחיני רבי-עוה. אבל יש תלמידים, שרואים בן לחץ (ואין חינוך ללא, "לחץ-חינוכי" פגיעה ישירה בזכויותיהם. ומתוך חשב של טעות, הם "מענישים" כביכול, מורים (והורים) הצופים לעתיד, ולא ר לרנע החולף, ואינם לומדים, דווקא העיסוק, בחומר שאיננו נכלל בתכנון מפצה אותם זמנית ומשקט את קולו דאנה לעתיד ואת רגשי האשמה שבלבו.

● להאשים איתנו בסנוביות-אקדמי וכר — אין זה צודק כלל! כותב הסוריו האלה כיהן שלוש-עשרה שנה כמסכילול של הכסר הירוק ושלת עשרות (ואו מאות) חניכים לאותו כסר ולאחרים, ו דומים לו, וכן לקיבוצים שונים. הוא מה גאה בוה, שבנו לומד בכיתות-המשך ב אחד הקיבוצים. אם כן — הוא בחו לא נטול-כשרונות ועבר בהצלחה את ה "סקר" ודלתות כל בתי הספר היו פתוחות לפניו ומדוע לשם? כי הראה גטיה ברור ללימודים ואורח החיים בקבוצ' דשנות ה לימוד הוכיחו את צדקת הבחירה.

אבל — צריך להיות ברור: מספר מקי מות הלימוד בבתי-ספר אקדמיים גבוהים — אוניברסיטאות וטכניון — מוגבל ומת קבלים רק המתאימים ביותר. מחקבלים אלה שיש להם כשרונות טובים ומסעי לימודי-מספיק די הצורך, והציונים הטובים בחיכון הם עדות לאיכות של מסעו וז ואין לנו, עדיין, קנה-מידה אחר. באחת מ מאמרים במדור זה דיווחנו על מחקר ש נערך במשך עשר שנים בארה"ב, אשר אישר סופית את ההשערה, שהפרוגנות (נכואה לעתיד) הבטחה ביותר לגבי לי מורים גבוהים היא עלידי הציונים בחיכו.

כותב הסורים האלה מעוניין להרחיב נוער טוב ואחראי מה "להטוטים" ולחזק אותו לעבודה מסודרת מאורגנת, לפעמים משעממת, אבל הכרחית. ואם יש להם שאריות — יפעלו לאחר שירכשו את מינימום הידיעות הפורמליות הדרושות הוא מעוניין להסוך מהם תעיות ולבטח מיותרים ולהויליכם בהקדם בדרך המל לטובתם ולטובת העם כולו.

● אנו חולקים על הח' דורון בענין מכרע נוסף: אין אנו סוברים, שהם נכשל כשלון-סופי ואין לו כל סיכוי ל הישגים-אקדמיים טובים. הרגשות איש כשלון, ואישום וביקורת על החברה וה מורים — הם בבחינת אליבי והו לא.

וותר על הניחומים המפוסקים ש "היטלים" (הפוסל במומו פוסל) "שכלונים" (עטיפת עובדות במלל, כו להסוות את המציאות) והתחל בעיקר בעבודה המגשימה!

בידידות וככרבת חוק ואמץ אוריאלי עקביא

מאת: אוריאלי עקביא קורא ותיק של "מעריב לנוער", דורון ציילברגר, איש חרוון, מנה אל כותב הסורים. האלה במכתב "מכמה מלים" תחת הכותרת, "מה על רכני אינושטיינים?" מכתבו הוא תגובה על מאמרנו, "להטוט אינו תח ליף להרצאות" ועל "מספר מאמרים קורמים".

אם למצות את תגובתו של ח' דר רון ולרדת לעומקה. באובייקטיביות, מתקבלים דברים אלה:

● כותב המכתב לא למד כפי שדרשו ממנו חוריו ומוריו, נכשל בלי מוריו וכיום רחוקה ממנו מטרותו ה נכספת: להיות כימאי מוסמך.

● הוא נכשל משום שאינו שייך לסוג התלמידים הממושעים, שהם מוכשרים, וגם לא לסוג אחר, של "דוגמים", שהם פחות מוכשרים. הוא שייך לסוג החל מורים המוכשרים, המתנגדים ללמד, בן לחץ אמצעים משמעותיים חפורים (המכונים והציונים). כאלו להכעים הוא לא שעה לפקחות מוריו, ואמנם למד במסירות, אבל לא מה שנדרש ממנו, מי, איפוא, אשם לדבריו? תשובתו: "לא התלמיד א לא בית הספר והשיטה הנהוגה בו".

● הכותב מתנהג שרבים וגדולים נכשלו בחיכון כמותו, והגיעו, ברור השם, למשהו ובכללם — א. אינושטיין.

● הוא מתייחס כביכול לנהוג של חברה המודרנית לדרוש, "דיסלומות" (ד.א. הסמכה ע"י מומחים). כן אין לבו שלם עם "מעמד חברתי, איתן" וגם "מעמד כלכלי איתן", אמנם, במקום אחר הוא מודה, שה, פרס" המתקבל מלימודים מסודרים ונאמנים — חלילה לנו לזלזל בו.

● בסוף, אחרי שהאשים את המורים ואת החברה, הוא מותח ביקורת פסלנית על בעל המאמר, שעוררו לתגובה הריפה זו. והוא, "סנוב אקדמי", מזלזל, כביכול, ב"פנימיות-הקלאיות" ומסודות קיבוצים, ועל כן איננו ראוי לאיצטלת כותב בעתור נוער או מסיכולוג.

תשובת בעל המאמר:

● עצם עובדת התגובה — בראי לנו כרצויה וטובה. כל הכותב בכתביו עת מקווה, שקוראים את דבריו ושיש בהם כדי להשפיע, לעורר מחשבה, לדרבן למעשים.

● מדינש שכותב המכתב נפגע מאוד

מדע

מדע וטכניון

ראשי-תבות?

ון שראוי לענות בזה הנה כמה וכמה צנח עליהן: מה פרוש "ראשי-תבות"? מה בין ראשי-תבות שבכתב לראשי-תבות של חרצוי של קתיבת ראשי-תבות? הו מראשי-תבות? איך ננהג, בדבור וזית? וכל אחת משאלות אלה, בשגך יא מתפצלת לשאלות משנה אחדות.

נס אה מדע על הפרוש המלולי של ר ונזכר, כי "ראשים" הם גם התחלות, שם נרדף ל"מלה" ראשי-תבות הם ו כמשמעות יש ראש של תבה אחת. ומלה) "וכוליה" (וכלו בארמית), או יש ראשי שתי תבות, כגון בי"ס — ח' — דין וחסדון: ויש ראשי שלש בלשון עם נר, ע"ז — על-די זה — על אחת כמה וכמה, בחדר"ג — תהא נפשו צרוכה בצורה החיים, קמינו אמן. מ. יוסף